

Interview met kapelaan Roger Maenen, 10-10-2024

door Jan Lenders. (bron: KBO-Meijel)

“Kom maar binnen via de artiesteningang”. Nadat we een afspraak hebben gemaakt, is dit de wijze waarop hij mij de weg wijst naar de plek in de kerk, waar we het gesprek zouden hebben. Gelukkig is deze route mij bekend, want vroeger was dit de ruimte, waar de misdienaars zich mochten omkleden.

Tegenover mij gaat kapelaan Maenen zitten. En met de opmerking “Zeg maar Roger”, ontstaat er een ontspannen sfeer. Roger is in 1971 geboren in een van de wijken van Hoensbroek. Hij is de zoon uit een gezin dat, net als zovele gezinnen in die tijd, sterk verbonden was met de kolenmijnen. Drie jaar na zijn geboorte wordt het gezin compleet met de komst van zijn broer. “Hij had meer rechten om priester te worden” zegt hij met een glimlach op zijn gezicht: “Hij is geboren op 2de Paasdag”.

Om zijn jeugd in de juiste context te plaatsen, geeft hij aan, dat in zijn jonge jaren door de sluiting van de mijnen hele groepen mensen “ontaard” waren. Iedereen moest op zoek naar zijn eigen “ik”, de structuur die het werken in de mijnen bood, de kameraadschap en de onderlinge samenhang waren compleet komen te vervallen. Niet iedereen lukte het om die eigen “ik” weer terug te vinden. Gezinnen vielen uit elkaar en met alcohol en drugs probeerde een aantal mensen deze wereld te ontvluchten. Een aantal mensen, die hij in zijn jeugd heeft leren kennen, zijn aan de drugs overleden of in het criminele circuit terecht gekomen.

De flat waarin hij is grootgebracht, huisvestte verschillende bevolkingsgroepen en de buurt omschrijft hij zelf als “achterstandsbuurt”.

Maar hij geeft ook aan, dat de smeltkroes van verschillende culturen, ontstaan door die verschillende bevolkingsgroepen aangetrokken door de mijnen, zijn leven heeft gevormd: Je leert elkander te respecteren.

Zijn schooltijd brengt hij door op de **Christus Koning Basisschool** (CKB), een school op “kijkafstand” van zijn woning. En regelmatig zit hij, kijkend naar de kinderen op de speelplaats van deze school, zich af te vragen “wanneer mag ik?”. De honger naar kennis is groot.

De school wordt doorlopen en Roger geeft aan naar de ambachtsschool te willen. Die had zijn vader ook doorlopen en die stond midden in de wijk, waarin hij woonde. Maar de gemaakte CITO-toets (slechts 1 foutje) gaf een andere studierichting aan. Het kostte de leraren en ouders wat overtuigingskracht, maar uiteindelijk gaat hij samen met nog slechts 2 andere leerlingen van de Christus Koning Basisschool naar het **St. Janscollege**, waarbij alle studiestromen mogelijk waren. De school, die het verste van zijn buurt af lag, helemaal boven op de berg. En terwijl hij de overstap maakte naar het St. Janscollege, werd zijn oude basisschool gesloten. Het voor hem

belangrijke ankerpunt in zijn leven verdween.

De studie op het St. Janscollege vordert gestaag. De CITO-toets was geen een-dags-of geluuksmoment geweest. Roger stroomde na 1 jaar door naar het gymnasium. Als enige binnen de groep koos hij voor Grieks en Latijn. Wat ertoe leidde, dat hij deze vakken in zijn eentje volgde. "Wegduiken" was dus niet mogelijk. Na iedere schooldag fietste hij met een aantal kinderen "de berg af" naar zijn wijk. En bij ieder kruispunt boog een van de kinderen een van de betere wijken in en bleef hij helemaal alleen over. Hij kwam dan weer terecht in de wereld van de achterstandswijk. Veel lawaai, veel spelende kinderen, veel dingen om afgeleid te worden. In een tijd waarin "DOE MAAR" en Punk de muziekstijlen waren, leerde hij zich af te zonderen om zijn huiswerk Grieks, Latijn en ander vakken te maken.

In die periode gaat hij naar de **Christus Koning Kerk**: een openbaring. Geen mooie kerk, maar veel meer een lelijk betonnen gebouw. Het was meer een fabriekskerk. Maar hij komt in een gemeenschap, waar alle generaties gezamenlijk het geloof belijden. Het ankerpunt, wat eerst de school was, wordt nu deze kerk. Het eindexamenjaar wordt een problematisch jaar. Zijn vader, inmiddels werkzaam bij DSM, werd ziek. De flat, waarin ze jaren hadden gewoond, werd afgebroken en tot overmaat van ramp overlijdt de pastoor van de Christus Koning Kerk. Het gezin verhuist naar een sociale gezinswoning en gaat naar een andere kerk die dichterbij ligt. Maar Roger blijft echter liever verbonden aan de oude kerk, want daar ligt nog steeds een ankerpunt. Het eindexamen wordt dat jaar niet afgerond. Een jaar later wel.

Hij gaat sociologie studeren in Leiden, het bestuderen van de samenleving. "Ik heb daar een studie-leven gehad, geen studentenleven", merkt hij op. Ieder weekend gaat hij weer naar zijn ouderlijk huis in Hoensbroek. Maar ook terug naar de voor hem belangrijke kerk. Ook door de week is hij vaak te vinden in de kerk in Leiden. Was hij voorheen nog aan het twifelen tussen de keuzes leraar of priester, nu begint steeds meer dit laatste een serieuze optie te worden. En toen hij tijdens het weekendbezoek in zijn kerk was, stond daar een Ierse missionaris, die de aanwezigen aankeek en met een zwaar Iers accent zei "Wie gaat dit ná mij doen?" en daarbij Roger aankeek. In ongeveer dezelfde periode werd Frans Wiertz, van het dekenaat Hoensbroek, zijn eigen omgeving, tot bisschop gewijd en waren dat de momenten om te kiezen voor priester. "Op deze twee momenten kwam de boemerang terug" zei Roger. Hier realiseerde hij zich dan ook, dat zijn leven een andere vorm ging krijgen dan het leven van anderen. Hij wist, dat je ingaat op iets waar consequenties aan zijn verbonden.

Op een zaterdagmiddag gaat hij naar het bisdom voor een gesprek met de bisschop. "Daar ben je" waren de eerste woorden van de bisschop, alsof hij hem had verwacht. "Wil je priester worden binnen het bisdom Limburg, dan zul je de opleiding moeten gaan volgen bij Rolduc".

De priestervorming/opleiding duurt normaal gesproken 6 jaar en wordt gegeven in een kloosterachtige omgeving. Maar omdat hij de kennis van Grieks, Latijn en sociologie reeds bezat doet Roger het in 5 jaren.

Na de wijding in Roermond mag de pas gewijde priester zijn eerste Heilige Mis opdragen in de kerk van zijn ouders en de priester wordt met een koets naar deze kerk gebracht. Roger wil hier graag van afwijken. Zijn eerste mis moet worden gehouden in de voor hem zo belangrijke Christus Koning Kerk. En die koets... dat hoeft voor hem niet. Op de dag, dat de H. Mis zou worden gehouden, staat toch voor het ouderlijk huis de koets klaar. Hij is in de koets gestapt en is hiermee zijn oma en opa gaan ophalen. Opa en oma stapten in de koets en hij liep erlangs om iedereen in zijn wijk te bedanken en daar waar wenselijk, een handoplegging uit te voeren.

Daarna werd hij door de bisschop in 2003 verzocht om naar Horst te gaan en hierna voor een aantal jaren naar Maastricht. Ook hier kwam hij in een achterstandswijk terecht. **In 2011 kwam Meijel in beeld.** Een plek, waar hij nu al 13 jaar is. Naast Meijel is hij ook (mede)verantwoordelijk voor andere parochies binnen het dekenaat Horst-Helden.

In totaal is hij dus al 21 jaar priester. “De fase van volwassenheid (21 jaar) is bereikt”, geeft Roger aan.

Binnen KBO Meijel is hij geestelijk adviseur. De woorden, die we sinds enige tijd onder onze uitingen plaatsen, vindt hij erg goed gevonden en hij verklaart: “Met ontspanning en ontmoetingen en kennis” kun je verbintenis met elkaar maken. Iets wat binnen de kerk ook van belang is.

Op de vraag, wat hij nog in Meijel wil bereiken, geeft hij aan dat hij graag zou willen, dat hij het gevoel, wat hij had bij de Christus Koning Kerk, ook hier op de mensen kan overbrengen. Dat iedereen, jong en oud, een keer per jaar binnenkomt, om te ervaren dat dit geen “dood” gebouw is, maar iets dat past in de maatschappij. Een gebouw, waar je iedere dag naar binnen kunt lopen en waar de een mogelijk een kaarsje aansteekt en de ander misschien eventjes tot rust wil komen.

En zijn eigen toekomst? Normaal worden priesters regelmatig overgeplaatst. Ik had het geluk, dat hier “d’n UM” werd gewonnen. Gevolgd door corona en daarna het overlijden van bisschop Harrie Smeets. Geen goede momenten om te wisselen van priester en daarbij : **“ik voel me hier thuis!”**

(bron: KBO-Meijel)

Turfjes

Kijkend naar de website, dan zien we de Peel. In de Peel werd turf gestoken en later in ronde piramides neergelegd. Onderling ver genoeg van elkaar om de wind er door te laten. Maar wel steunend op elkaar. Eigenlijk hetzelfde als onze vereniging. We laten elkaar vrij, maar waar mogelijk steunen we elkaar. De nieuwe rubriek genaamd **“Turfjes”** is hier op gebaseerd. Hier gaan we interviews en verhalen met diverse KBO-leden plaatsen. De interviews zullen worden gehouden door mevrouw Anne Marie Strous – de Vocht of de heer Jan Lenders. Beiden zijn lid van de WG PR en Communicatie/KBO-Meijel.